
Pověsti
z Českokrumlovska
Iva Hoňková
Ilustrovala Lenka Filonenko
Albatros

Pověsti z Českokrumlovska

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Iva Hoňková
Pověsti z Českokrumlovska – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

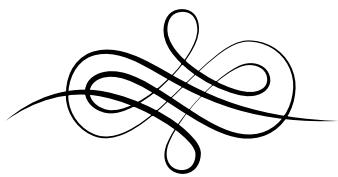
ALBATROS MEDIA

Pověsti z Českokrumlovska

Pověsti z Českokrumlovska

Iva Hoňková
Ilustrovala Lenka Filonenko

Albatros

Kdysi dávno, ještě za časů našich prababiček, bydlel v Českém Krumlově vodník Šupinka. A není se čemu divit. Už odpradávna tímto městem protéká řeka Vltava. A kde je řeka, tam jsou mlýny a s nimi spojené nůše pověstí a pohádek o hastrmanech, vodních vílách, ale i o dalších bytostech, kterými se to na Českokrumlovsku jen hemží.

Vodníci si u nás v zemi nevysloužili moc dobrou pověst. Ale Šupinka patřil mezi ty dobré s laskavým srdcem. K lidem byl vlídný a spíš než na škodu snažil se být k užitku a pomoci, pokud bylo potřeba.

Vltavu znal jako svoje boty. Od samotného pramene na Šumavě až po Prahu. Věděl o každém jezu, o úzkých zátočinách, širokých mělčinách, temných hlubinách a taky o přítocích, které se do ní vlévaly.

Moc rád se procházel i po souši. Někdy se dokázal celé hodiny jen tak toulat křivolakými uličkami Českého Krumlova. Z nábřeží pozoroval malebné štíty měšťanských domů, hrad i zámek s nádhernou věží a poslouchal historky, které si vyprávěli voraři splavující řeku s těžkými kládami dřeva. Jindy zase po očku sledoval rybáře pohupující se ve svým loďkách a čekající na svůj každodenní úlovek s nadějí, co jim řeka nažene do sítí.

Nejraději měly Šupinku děti. U nich se těšil zvlášť velké oblibě. Za kus dobrého koláče jim vyprávěl příběhy o svých přátelích z vodní i pozemské říše. A protože to byl věru starý vodník, který si mnohé události pamatoval ještě z dob, kdy on sám byl docela malým hastrmánkem, měl v rukávu pokaždé jiný příběh. Někdy veselý, jindy zase pěkně strašidelný a tajemný.

„Strejčku Šupinko, vyprávěj nám nějakou hezkou pohádku," žadonily.

„A co za to?" smál se vodník. Sáhl si pod fráček, vytáhl fajfku, pěkně si ji napěchoval voňavým tabákem a začal pouštět bílé obláčky dýmu nad Vltavu.

Andulka k němu natáhla ruku s čerstvě upečenou buchtou.

„To si dám líbit," řekl Šupinka a uznale pokýval hlavou. „Tak dobrá, povím vám, jak to tehdy doopravdy bylo u Čertovy stěny."

Čertova stěna

Mezi Loučovicemi a Vyšším Brodem je místo, kterému se odpradávna říká Čertova stěna. Napsalo a navyprávělo se o něm tolik příběhů, že dnes už nikdo neví, který je ten pravý. Já vám ho, děti, budu vyprávět tak, jak si ho pamatuji já.

Jednoho dne odpoledne se hradní pán Vok rozhodl, že zase jednou provětrá svého milovaného koně. Vydal se tedy do maštale za štolbou, aby mu koně osedlal a připravil na projížďku.

„To neděláš dobře, můj pane, že si chceš vyjet. Blíží se slota!" varoval ho s ustaraným výrazem štolba.

„Děláš si zbytečné starosti. Vždyť svítí sluníčko!" zvolal hradní pán. Vyšvihl se do sedla a tradá, už si to uháněl rovnou k brodu. Ještě než však dojel na místo, obloha se zatáhla černými mraky. Zvedl se prudký vítr, který lámal větve a pana Voka šlehal do tváří. Když oblohu prořízl první blesk v doprovodu ohlušujícího hromu, kůň se zvedl na zadní a zaržál. „No, no, bude dobře. Jen to jen malá přeháňka. To hned přejde," uklidňoval ho pan Vok.

Ale nepřešlo. Nad krajinou se rozpoutalo hotové peklo. Nebe otevřelo svá stavidla a k zemi se začaly snášet provazy

vody. Pan Vok byl v momentě mokrý jako myš. Kůň se vzpíral, ale jeho pán na to nedbal. Dál pevně svíral otěže odhodlaný dojet k Vltavě stůj co stůj. Jakmile dorazili na místo, hradní pán zastavil na břehu řeky a nemohl uvěřit tomu, co viděl.

„U všech svatých! Vždyť tady někde v těchto místech má být můj brod!" zvolal napůl vyděšený a napůl rozzlobený. Hladina řeky stoupala takovou rychlostí, že se celý brod ztrácel hluboko pod vodou.

„Ty mě nezastavíš!" vykřikl směrem k rozbouřenému toku a pobídl koně. „Já jsem řekl, že dnes projedu svůj brod a to taky udělám!" A vehnal koně do Vltavy. Silný proud však okamžitě začal oba unášet dál a dál do vln.

Hradní pán vzápětí pochopil, že nad běsnícím vodním živlem nemá téměř žádnou šanci vyhrát. Ale bylo už pozdě. Divoká řeka ho začala strhávat z koně. Sevřel otěže ještě pevněji, až se mu začaly zařezávat do rukou. Pan Vok sténal bolestí. Když už si myslel, že přišla jeho poslední hodinka, obrátil své prosby k Bohu. „Pane Bože, budu-li vyslyšen a ty ušetříš život můj i mého koně, přísahám, že v těchto místech postavím klášter."

V tu chvíli jako když bičem šlehne. Mraky se rozestoupily a hradní pán spatřil v bělostné záři anděla. Nebeská bytost s křídly mu kynula k místu, kde se proud vody zmírnil natolik, jako by žádná bouře ani nebyla. Vok okamžitě pochopil. Mírně přikývl hlavou a dál už na nic nečekal. Vedl svého k smrti vysíleného koně k mělčině a odtud pak oba šťastně dorazili k druhému říčnímu břehu. Svalil se na zem, lapal po dechu a zjevení děkoval za záchranu.

Jen co nabral síly, vydal se s koněm domů. Štolba už čekal před maštalí. Když viděl pana Voka přijíždět, jen povytáhl obočí a zakroutil nesouhlasně hlavou. Mlčky si převzal koně a rychle ho šel očistit a vysušit.

„Uff, takže to všechno dobře dopadlo," vydechla si Andulka úlevou.

„Jak se to vezme," ušklíbl se šibalsky Šupinka. „Ještě není konec příběhu. Poslouchejte dál."

Jak hradní pán slíbil, tak také vykonal. Nedaleko zrádného brodu dal ke cti Panny Marie postavit kostel a při kostele nechal vybudovat krásný klášter.

Jenomže toto zbožné dílo vzbudilo hněv pána pekel. Ďábel se rozhodl klášter zničit. V noci svolal pekelné druhy a rozkázal jim, aby zatarasili řeku mohutnou hrází. Když by se potom voda vylila z břehů, údolí i s kostelem a klášterem by pohřbila ve svých rozbouřených vlnách. Když zvon na věži kláštera odbil půlnoc, čerti se vynořili jako tiché rohaté příšery z nor a pustili se do práce. Vyletěli na skálu nad Vltavou a házeli dolů do koryta řeky

ohromné balvany jeden za druhým. Vládce pekel dílu přihlížel v místech, kterému se dodnes říká Čertova kazatelna. Mnul si ruce a spokojeně se šklebil.

Čerti pracovali pilně a usilovně. Z koryta stříkala voda na všechny strany. Po širokém okolí se rozléhaly rány jako z děla. Tu se však znovu rozezněl zvon a někde v dálce zakokrhal kohout. Poprvé, podruhé a ještě potřetí. Sluníčko se vyhouplo nad obzor a vydalo se na svou každodenní pouť po obloze. Čerti v tu ránu ztratili svou moc. Zanechali práce a za strašlivého rámusu se vrátili zpátky do pekla. Po stavbě hráze zbyla jen obrovská kupa kamení, kterému se dodnes říká Čertova stěna.

A já vím to, co mnozí ne. Když totiž na věži kláštera zazvonil zvon a kohout třikrát zakokrhal, tak jeden z čertů, který se právě chystal zvednout velký balvan, jej musel upustit. A na tom kameni je dodnes znát otisk jeho pekelného pařátu.

„Další noc se už čerti nevrátili, aby své dílo dokonali?“ zeptal se Toník zvědavě.

„I kdepak! Nic takového se nestalo,“ usmál se Šupinka. „Do kláštera se nastěhovali mniši a ti už se postarali o to, aby se u Čertovy stěny žádný čert ani ďábel nikdy neukázal. Ale název místa se zachoval dodnes.“

O pyšné mlynářově dceři

Téměř kolem každé řeky nebo potoka stálo vždycky několik mlýnů. Jinak tomu nebylo ani u Velešína na řece Malši. Obilí na semletí mouky bylo hodně a jeden mlýn by na to všechno nestačil. Kdyby si ale všichni tamní mlynáři najednou pustili do náhonu vodu z Malše, nikdo by nemohl mlít, protože na mlýnská kola by se nehnal takový proud, aby je roztočil. Mlynáři se tedy mezi sebou domluvili a rozdělili si čas na dobu mletí. První mlynář mlel ráno. Nahnal vodu do mlýnské strouhy a mlýnské kolo si spokojeně klapalo svou písničku. Když se blížilo poledne, uvolnil stavidlo, práci zastavil a to už se voda valila na druhý mlýn, a tak se i druhý mlynář mohl pustit do mletí. Na třetího mlynáře přišla řada později odpoledne. A tak to platilo dlouhé roky. Dohodu všichni poctivě dodržovali a bylo jim dobře.

V jednom z těchto mlýnů žil mlynář s mlynářkou. Měli se rádi a žili spolu šťastně. O to víc radosti přišlo do jejich života, když žena oznámila, že čekají děťátko. Mlynář si přál syna, mlynářka

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Pověsti z Českokrumlovska**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.